

Fama Fraternitatis R.C.

De Nederlandse tekst van
De Roep van de Broederschap van het Rozenkruis

Inhoud

Inhoud

Inleiding: De oproep tot innerlijke en uiterlijke vernieuwing

1. Voorwoord van de broederschap van het Rozenkruis
2. De reis van Christiaan Rozenkruis
3. De oprichting van de Rozenkruisers Broederschap
4. Het werk van de klassieke rozenkruisers
5. De ontdekking van het graf van Christiaan Rozenkruis
6. De uitnodiging van de klassieke rozenkruisers

Boek: De Roep der Rozenkruisers Broederschap

Inleiding: De oproep tot innerlijke en uiterlijke vernieuwing in de Fama

Ongeveer 400 jaar geleden, in maart 1614 om precies te zijn verscheen er in druk een oproep tot een algehele reformatie onder de titel Fama Fraternitatis R.C. Dit is de eerste van de drie manifesten die de klassieke rozenkruisers van de zogeheten Tübinger King in Zuid-Duitsland publiceerden. Dit Latijnse geschrift, dat al vlot ook in andere talen werd gepubliceerd, heeft een grote invloed gehad op de beleving, verspreiding en verdere ontwikkeling van de westerse esoterie.

Sindsdien is de wereld, in ieder geval in West-Europa, enorm veranderd en in heel veel opzichten ook verbeterd. Toch is het de vraag of de algemene reformatie waarvoor de klassieke rozenkruisers zich zo hebben ingespannen, nu gerealiseerd is. Zo'n vernieuwing voltrekt zich niet vanzelf, maar vraagt een intense werkzaamheid op basis van begrip en betrokkenheid. In ieder geval zijn de randvoorwaarden voor een algehele reformatie op basis van innerlijk weten nu ruimschoots aanwezig.

De mens van de 21ste eeuw kan zich nog steeds laten inspireren door de Fama Fraternitatis R. Daarom is de volledige Nederlandse tekst in dit pdf-document, dat via internet gratis beschikbaar wordt gesteld, opgenomen. Via links onderaan ieder hoofdstuk kunnen de afzonderlijke teksten ook worden beluisterd en bekeken. De vertaling is gebaseerd op de versie die is opgenomen in het boek 'De Roep der Rozenkruisers Broederschap', waarin Jan van Rijckenborgh het geschrift uitgebreid becommentarieert voor de moderne mens. In hoofdstuk 1 van dat boek schrijft hij;

De Fama Fraternitatis van de verheven Orde van het Rozenkruis mag niet slechts gezien worden als een bekendmaking van het bestaan van deze broederschap, als een kort maar zeer gesluierd overzicht van haar geschiedenis, bestemd om door een geselecteerd aantal mensen te worden geassimileerd, doch deze Fama is een magische krachtformule, een samenstelling van magische krachtlijnen, waarlangs en met behulp waarvan, de ontwikkeling van de wereld en de mensheid zich voltrekt.

De authentieke tekst van deze Fama is door de eeuwen heen, behoudens enige betrekkelijk geringe verminkingen, voor ons bewaard gebleven en de tijd schijnt nu gekomen te zijn, om dit grandioze geestelijk testament der Rozenkruisers Broederschap meerdere bekendheid te geven, zijn vervaarlijke diepten te ontsluiten en met deze

magische krachten te gaan werken, om de pioniers van de mensheid geschikt te maken voor een nieuwe taak.

Jan van Rijckenborgh (dat is de schrijversnaam van Jan Leene) stichtte samen met zijn broer Wim Leene en zijn vriend Cor Damme in de jaren twintig van de vorige eeuw de organisatie op die bekend staat als het Lectorium Rosicrucianum, of de Internationale School van het Gouden Rozenkruis. Het ontstaan en de ontwikkeling van deze geesteschool wordt uitgebreid beschreven in het boek Geroepen tot het Wereldhart van Peter Huijs. Hieronder volgt een gedeelte van hoofdstuk 6 van dat boek.

De belangrijkste filosofische werken uit de wereldliteratuur waren de drie vrienden terdege bekend. Maar het is goed te beseffen, dat op dat moment in de tijd, in 1935, bijna nergens de oorspronkelijke geschriften van het klassieke rozenkruis te vinden zijn. De drie vrienden weten dat de Fama Fraternitatis, de Confessio Fraternitatis en de Chymische Hochzeit Christiani Rosencreutz anno 1459 potentieel goud bevatten; ze weten zeker ook hoe met deze geschriften door de jaren heen is omgesprongen, verguisd en veracht als ze werden.

Ze weten dat ze vaak verdraaid zijn, en dat de christelijke-hermetische waarden en leringen, waaruit zij voortkomen, net zo lang vergiftigd, verdraaid en bezoedeld zijn, dat deze precies het tegenovergestelde lijken te betekenen. In hun werk gaat geen dag voorbij of er is gelegenheid om deze verdraaiingen aan te wijzen en de eigenlijke bedoeling te verduidelijken.

Vandaar dat zij letterlijk staan 'te dansen van vreugde', als zij in 1935 in The British Library in Londen voor het eerst de oorspronkelijke geschriften van de klassieke Broederschap van het Rozenkruis in hun handen houden. Bij het zien van het zegel op de titelpagina van de Chymische Hochzeit Christiani Rosencreutz anno 1459 juicht Jan Leene: "Dit is het! Nu hebben we de lijn te pakken, die we zochten!"

De taal van de rozenkruisersgeschriften, de Fama en de Confessio, heeft een buitengewone atmosfeer. Er zit ontegenzeggelijk een drijvende zeggingskracht achter, maar dat is op zich niet zo ongewoon; er zijn in die dagen veel spitse schrijvers die een scherpzinnige pen kunnen voeren. In de manifesten komt deze kracht echter voort uit 'een geestelijk tehuis': het 'Tehuis Sancti Spiritus', zoals dat aan het einde van de Fama staat vermeld.

Zij betreft niet het werk van één persoon, maar gaat uit van een college, een impuls, van een weldoordacht geformuleerd hoger inzicht, dat de stichters en de broeders van de orde met hart en ziel naar buiten brengen. Binnen de Europese samenleving introduceren de manifesten het beeld van het samengaan, de versmelting en de vernieuwing van de wereld van geest, ziel en mens.

Tegelijk willen de stichters van de orde de samenleving een impuls geven: ze stellen een gigantische maatschappelijke ommezwaai voor. Voor hun oog zweeft als ideaal het beeld van een maatschappij met leiders die verantwoording, rust en overzicht bieden, een kerk met door God bezielde voorgangers en een wetenschap van mensen die kunnen denken met hun hart. Of dat zou kunnen lukken, was van meet af aan de vraag, maar hoe dan ook is dit moment het vertrekpunt van de nieuwe geestelijke lijn van het bevrijdende werk die zich dan inzet.

De klassieke rozenkruisers bieden een nieuwe uitleg van het begrip 'mens'; zij formuleren een nieuwe visie op het doel van mens zijn. Of beter is het te zeggen: het zoeken van de

voorafgaande eeuwen, in Mozes, Hermes, Jezus én de inzichten van Paracelsus worden in luttele bladzijden samengebond, en blijken de kracht van een tijdbom te hebben, die nog steeds navibreert.

Een drievoudig wordingsproces, verbonden aan de ontwikkeling van drie tijdvakken binnen de menselijke ontwikkeling is in de manifesten vastgelegd in het axioma: 'Ex Deo nascimur - In Jesu morimur - Per Spiritum Sanctum reviviscimus.' Uit God worden wij geboren, in Jezus sterven wij, door de Heilige Geest worden wij wedergeboren.

De auteurs van de drie manifesten verwijzen naar het feit, dat in de geschiedenis van de mensheid een spirituele impuls zich verbindt met die godsdienstleraren, die de eeuwenoude wijsheid van God-kosmos-mens in een nieuwe wijsheidsleer uitdragen. Deze wordt allereerst nauwkeurig uitgewerkt - en vooral geleefd - in de mysterieschool die zij stichten.

Zij zijn het, die daarmee een geestelijk stempel drukken op het bewustwordingsproces van de mensheid. Er is geen werkelijke mysterieschool geweest die niet dezelfde, universele inwijdingsweg heeft geweest. Dat deze mysteriescholen na enige tijd weer verdwijnen, komt doordat de geestelijke leringen op een gegeven moment alleen nog op het uiterlijke leven van de mens betrokken worden, en hun eigenlijke achtergrond, de wording van de ziel, uit het oog wordt verloren.

Zoals Hermes Trismegistus het verklaart: in de zoektocht van de zielemens is de prijs voor de wedloop het verwerven van de geestbinding! Deze gave ontvangt de mens die de beperkingen opheft, en de kluisters van ruimte en tijd en van geboorte en dood verbreekt.

Vandaar dat de broeders van het Rozenkruis in de Fama Fraternitatis (of de Roep der Broederschap) verklaren dat hun wijsbegeerte niet nieuw is. In de Confessio Fraternitatis (of de Belijdenis der Broederschap) lichten zij een aantal definities toe - in feite zijn het nieuwe stellingen. Het derde manifest, De Alchemische Bruiloft van Christiaan Rozenkruis anno 1459, vertelt in verhaalvorm de ontwikkeling van spirituele alchemie.

In de manifesten klinkt de oproep om in de samenleving in Europa, tijdens het leven van iedere dag, te komen tot een levende navolging van Christus, zoals in de christelijke Middeleeuwen de Imitatio Christi van Thomas à Kempis opgeroepen wordt tot de navolging van Christus. Te beginnen bij de vorsten, de standen en de geleerden; zodat het volk het goede voorbeeld natuurlijk zou volgen.

Uitgangspunt van de reformatie waarover gesproken wordt in de manifesten, is niet alleen een hervorming van kunst, wetenschap en religie. Het gaat vooral om een veranderingsproces - te beginnen bij leidende groepen - dat het herstel van de mens in geestelijk opzicht beoogt. Of, zoals het in de Fama Fraternitatis gesteld wordt: "... opdat toch eindelijk de mens zijn adeldom en heerlijkheid zou verstaan en inzien om welke reden hij microkosmos genoemd wordt, en hoever zijn kunst in de natuur reikt."

[KLIK HIER VOOR DE BRON: Geroepen tot het Wereldhart](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

1. Voorwoord van de Broederschap van het Rozenkruis

Wij, broeders van de Broederschap van het Rozenkruis, wij bieden aan allen en een ieder, die deze onze Fama van een christelijke overtuiging lezen, onze groet, onze liefde en ons gebed.

Nadat de alleen-wijze en genadige God in deze laatste dagen Zijn Genade en goedheid zo rijkelijk over het menselijk geslacht heeft uitgegoten dat het inzicht zowel aangaande zijn Zoon, als met betrekking tot de Natuur, zich meer en meer verdiept heeft, mogen wij zeer terecht spreken van een gelukkige tijd,

waarin Hij ons niet alleen de helft van de onbekende en verborgen wereld heeft doen vinden en ons deze geopenbaard heeft, en ons vele wonderbaarlijke en tevoren nimmer geziene werken en schepselen van de natuur heeft getoond, doch bovendien zeer verlichte, geniale mensen heeft doen opstaan, die de ontaarde en onvolkomen kunst gedeeltelijk opnieuw hersteld hebben, opdat toch eindelijk de mens zijn adeldom en heerlijkheid zal verstaan, en inzien om welke reden hij microkosmos wordt genoemd en hoever zijn kunst in de natuur reikt.

De onbezonnen wereld is hiermee echter weinig gediend, en daarom zal de laster, het gelach en gespot veeleer toenemen. Ook is bij de geleerden de trots en de eierzucht zo groot, dat zij het niet vermogen in eenheid, uit alles wat God in onze eeuw zo rijkelijk heeft meegedeeld, een Librum Naturae, of richtsnoer voor alle kunsten, samen te stellen, doch integendeel elkaar verdriet en tegenwerking aandoen.

Zo blijft men nog bij de oude leer, en moeten Bapst (Porphyrius), Aristoteles, Galenus, ja alles wat maar enige gelijkenis met een codex (wetboek) heeft, opnieuw als het heldere openbare licht gelden, ofschoon, zo zij nu leefden, zij zich zonder twijfel met grote vreugde zouden herzien.

Hier echter is men voor zulk een groot werk te zwak. En hoewel in de theologie, de fysica en de mathematica de waarheid er tegenover is geplaatst, toont de oude vijand toch overvloedig zijn list en wrok, door via vrede-hatende nietsnutters zo'n schone ontwikkeling van de dingen te verhinderen en gehaat te maken.

Zo'n algemene reformatie tot stand te brengen was ook lange tijd het streven van wijlen de gelovige geestelijk zeer-verlichte vader broeder C.R., een Duitser (lees Europeaan), hoofd en stichter van onze broederschap.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: De Roep der Rozenkruisers Broederschap](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

2. De reis van Christiaan Rozenkruis

Vader, broeder C.R. werd, nadat hij wegens de armoede van zijn (ofschoon adellijke) ouders op vijfjarige leeftijd in een klooster opgenomen was, en aldaar de beide talen Grieks en Latijn enigermate geleerd had, nog in de bloei van zijn jeugd op zijn aanhoudend verzoeken en smeken toegevoegd aan broeder P.A.L., die een reis naar het heilige graf wilde ondernemen.

Ofschoon deze broeder op Cyprus stierf, en dus Jeruzalem niet heeft gezien, keerde onze broeder C.R. niet terug, maar stak over naar Damascus, in het voornemen daarvandaan Jeruzalem te bezoeken. Toen hij echter wegens lichamelijke moeilijkheden aldaar moest blijven, en wegens zijn niet-geringe arts-enij-kennis, waardoor hij niet onbekend was, de gunst van de Turken verwierf, hoorde hij toevallig spreken over de wijzen van Damcar in Arabië, over de wonderen die zij verrichtten, en hoe de gehele natuur hun ontsluit was.

Hierdoor werd de hoge en edele aard van broeder C.R.C. gewekt, waardoor Damcar, en niet meer Jeruzalem zijn belangstelling trok. Zo kon hij dan ook zijn verlangen weldra niet meer weerstaan en kwam met de Arabische scheepslieden overeen, hem voor een bepaald bedrag naar Damcar te vervoeren.

Hij was slechts zestien jaar toen hij daar aankwam, doch hij had een sterk Duits gestel. De wijzen aldaar ontvingen hem, zoals hijzelf getuigt, niet als een vreemdeling, maar veeleer als iemand, die reeds lang verwacht werd. Zij noemden hem ook bij zijn naam, en toonden hem ook andere geheimenissen uit zijn klooster, iets, waarover hij zich uitermate verwonderde.

Hij leerde daar de Arabische taal beter kennen, zodat hij het daarop volgende jaar het boek M. in goed Latijn vertaalde en meenam. Vandaar ontving hij ook zijn kennis van de fysica en de mathematica, waarover de wereld zich terecht zou kunnen verheugen, als de liefde groter en de afgunst geringer zou zijn.

Na drie jaar keerde hij, met wederzijds goedvinden, terug, stak de Sinus Arabicus (de Arabische Golf) over naar Egypte, waar hij niet lang verbleef, maar nu meer aandacht besteedde aan de gewassen en de schepselen. Vanhier doorvoer hij de gehele Middellandse Zee naar Fez, waarheen de Arabieren hem verwezen hadden.

Het is werkelijk beschamend te weten hoe wijzen die zover van elkaar wonen niet alleen eensgezind zijn en wars van alle twistgeschied, maar ook ten volle bereid zijn vol vertrouwen hun geheimenissen open te leggen. Elk jaar komen de Arabieren en de Afrikanen samen, ondervragen elkaar met betrekking tot de kunst, of wellicht niet iets beters ontdekt is, dan wel of hun ervaring hun denkbeelden verzwakt heeft. Op deze wijze komt jaarlijks iets naar voren, waardoor de mathematica, de fysica en de magie (want hierom is men in Fez het meest bedreven) verbeterd worden.

Zo zou het Europa nu noch aan geleerden, magiërs, kabbalisten, geneesheren, noch aan wijsgeren ontbreken, zo men elkaar maar ter wille wilde zijn en niet de meesten van hen de weide alleen wilden afgrazen. In Fez maakt hij kennis met hen, die men de oorspronkelijke bewoners pleegt te noemen, die hem veel van hun geheimenissen ontsluit, zoals wij, Europeanen, veel van het onze zouden kunnen bijeenbrengen, indien dezelfde eenheid onder ons heerste en men deze in volle ernst zou begeren te zoeken.

Van deze bewoners van Fez verklaarde hij dikwijls, dat hun magie niet geheel zuiver is, en dat ook hun kabbalah met hun godsdienst is bezoedeld, maar hij wist zich deze toch voortreffelijk ten nutte te maken en vond voor zijn geloof een nog betere grondslag, die nu met de gehele kosmische harmonie overeenstemde, en op wonderbaarlijke wijze in alle eeuwen belichaamd was.

Hieruit ontstond de schone overeenstemming dat, evenals in iedere pit een volledige boom of vrucht vervat is, evenzo de gehele grote wereld in een kleine mens aanweg is, wiens godsdienst, politiek, gezondheid, ledematen, natuur, taal, woorden en werken alle, in gelijke klank en melodie, met God, hemel en aarde harmoniëren.

Wat daarmee in strijd is, is dwaling, leugen en van de duivel. Deze laatste alleen is de eerste weg tot en de laatste oorzaak van alle wereldlijke dissonanten, verblindheid en domheid. Indien iemand bijgevolg alle mensen op aarde zou onderzoeken, zou hij bevinden dat het goede en zekere steeds met zichzelf in harmonie is, doch al het overige met duizenden onjuiste meningen is bekleet.

Na twee jaar verliet broeder C.R.C. de stad Fez en reisde met vele kostbare schatten naar Spanje, in de hoop dat, waar zijn reis voor hemzelf zulke goede resultaten had gehad, de geleerden in Europa zich met hem hogelijk zouden verheugen, en nu al hun studies op dezelfde zekere fundamenten richtten.

Tot dit doel besprak hij met de geleerden in Spanje waaraan het onze wetenschappen ontbrak, en hoe zij geholpen zouden kunnen worden; op welke gronden zekere indicia (voortekenen) van de komende tijden in kracht toenemen, en in welke opzichten deze met de voorbijgegangene tijden moesten overeenstemmen; verder welke tekorten van de ecclesia (kerkelijke gemeenten) waren en hoe de gehele moraalfilosofie verbeterd moest worden.

Hij toonde hun nieuwe gewassen, nieuwe vruchten en dieren, waarmee zij volgens de oude wijsbegeerte geen raad wisten, en deed hun nieuwe axiomata aan de hand, waardoor alles zich zou oplossen. Maar dat alles was in hun ogen belachelijk, en daar het nog nieuw was, vreesden zij dat aan hun grote naam afbreuk zou worden gedaan, indien zij eerst weer zouden moeten gaan leren en hun langjarige dwaling zouden moeten erkennen. Want aan deze dwaling waren zij nu geheel gewend, en deze verschaften hun ook voldoende inkomen.

Een ander, die meende met onrust gediend te zijn, mocht wat hun betreft gerust reformeren, zo zeiden zij. Hetzelfde liedje werd hem ook bij andere volkeren voorgezongen. Dit trof hem des te meer, daar hij dit het minst voorzien had, en juist nu bereid was, al zijn kunst met vrijgevigheid aan de geleerden mee te delen, zo zij slechts de moeite wilden nemen, zich te verstouten uit alle faculteiten, wetenschappen, kunsten en de gehele natuur ware en onfeilbare axiomata vast te stellen, waarvan hij zeker wist dat zij, evenals in een bol, zich naar het enige middelpunt zouden richten en, zoals bij de Arabieren gebruikelijk, alleen de wijzen tot een richtsnoer zouden dienen, opdat men aldus ook in Europa een gemeenschap zou hebben, die over voldoende goud en edelgesteente beschikte, en dit de koningen voor de geëigende doeleinden mee zou delen. Bij deze gemeenschap zouden de regeerders worden opgevoed, die al datgene zouden weten, wat God aan mensen heeft toegestaan, en waaraan in gevallen van nood (zoals bij de orakels van de heidenen) uitsluitel gevraagd zou kunnen worden.

Waarlijk, wij moeten erkennen, dat de wereld reeds toen van zeer grote bewogenheid zwanger ging, moeizaam de geboorte ervan doorworstelde, en aldus ook onverdroten verdienstelijke helden voortbracht, die met al hun macht door de duisternis en het

barbarisme heen braken, en het ons, als zwakkeren, overlieten om hen na te volgen. Volzeker zijn zij de top van de vlammende driehoek geweest, waarvan de vlammen nu steeds helderder zullen lichten, en ongetwijfeld voor de wereld het laatste licht ontsteken zullen.

Zo iemand is, naar zijn roeping, ook Theophrastus geweest, die, ofschoon hij niet tot onze broederschap behoorde, toch volijverig het boek M. had gelezen, en zijn aangeboren scherp inzicht daaraan ontstoken had. Maar aanmatiging van de geleerden en schijngeleerden heeft ook deze man in het beste dat hij voortbracht zo zeer gehinderd, dat hij over zijn inzichten betreffende de natuur nimmer op vreedzame wijze met de anderen kon spreken. Daarom bespot hij in zijn geschriften meer deze eigenwijzen, dan zijn bedoelingen volledig te uiten.

Toch is de genoemde harmonie fundamenteel bij hem te vinden, en hij zou deze zonder twijfel aan de geleerden hebben meegedeeld, als gebleken zou zijn dat zij een grotere kunst waardig waren dan het plegen van kleingeestige kwellingen, waardoor hij zijn tijd in een vrij en veronachtzaamd leven doorbracht en aan de wereld haar dwaze genoegens liet.

[KLIC HIER VOOR DE BRON: De Roep der Rozenkruisers Broederschap](#)

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

3. De oprichting van de Rozenkruisers Broederschap

Laat ons onze geliefde vader, broeder C.R. niet vergeten, die na vele moeitevolle reizen, en tevergeefs verkondigde, waardevolle leringen, opnieuw naar Midden-Europa is teruggekeerd, dat hij (in verband met weldra verwachte veranderingen en onbegrijpelijk gevaarlijke twisten) van harte liefhad. Ofschoon hij door zijn kunst, in het bijzonder die van de transmutatie van de metalen, zeer had kunnen schitteren, liet hij zich de hemel, en diens burgers, de mensen, veel meer gelegen dan alle pracht.

Hij bouwde zich een geschikte, heldere woning, waarin hij over zijn reizen en zijn wijsbegeerte nadacht, en deze in een gedenkboek op schrift stelde. In dit huis moet hij veel aandacht aan de wiskunde hebben besteed, en vervaardigde er veel fraaie instrumenten, op alle gebieden van zijn kunst, doch, zoals wij hierna zullen zien, is ons daarvan slechts weinig overgebleven.

Na vijf jaar kwam de gewenste reformatie hem nogmaals in gedachten. Daar hij van de hulp en bijstand van anderen weinig verwachtte, daarnaast echter, wat hemzelf betreft, werkzaam, ijverig en onverdroten was, nam hij zich voor dit werk slechts met weinig helpers en mede-arbeiders te ondernemen. Tot dit doel vroeg hij uit zijn eerste klooster (waarvoor hij een grote genegenheid koesterde) drie van zijn medebroeders, broeder G.V, broeder I.A. en broeder I.O., die in zijn kennis meer zagen dan toenmaals in het algemeen het geval was.

Deze drie verplichtte hij jegens hem tot de hoogste trouw, vlijt en geheimhouding, alsook alles wat hij hun meedelen zou, met de grootste ijver te boek te stellen, opdat zij, die na hen zouden komen, zo zij door bijzondere openbaring in de toekomst tot de orde toegelaten zouden worden, niet door ook maar één lettergreep of woord op een dwaalspoor zouden worden gebracht.

Op deze wijze begon de broederschap van het Rozenkruis eerst met slechts vier personen. Door hen werd de magische taal en het magische schrift van een uitvoerige woordverklaring voorzien, die wij nog vandaag de dag gebruiken, tot eer en roem van God, en waarin wij grote wijsheid vinden. Zij schreven ook het eerste deel van het boek M.

Doch daar die arbeid te zwaar voor hen werd en de ongelooflijke toeloop van zieken hen zeer hinderde, en bovendien het nieuwe gebouw, Sanctus Spiritus genaamd, voltooid was, besloten zij nog meerdere in hun gezelschap en broederschap te betrekken. Hiertoe werden gekozen broeder R.C., de zoon van de broer van wijlen zijn vader; broeder B., een bekwaam schilder; G.G. en P.D., hun schrijvers, allen Europeanen, met inbegrip van I.A.; zo waren er nu in totaal acht, allen ongehuwd en door belofte tot maagdelijkheid gebonden.

Door hen werd een boekwerk samengesteld van alles wat de mens wensen, begeren of hopen kan. Ofschoon wij thans wel willen toegeven, dat de wereld de laatste honderd jaar aanzienlijk verbeterd is, zijn wij er toch van overtuigd, dat onze axiomata onveranderd zullen blijven tot aan de Jongste Dag; zelfs in haar laatste en hoogste ouderdom zal de wereld niets te zien krijgen dat onaantastbaarder is dan deze.

Want onze rotæ vingen aan op de dag dat God zijn 'Fiat' (Het geschiede) uitsprak, en zullen eindigen, wanneer Hij zijn 'Pereat' (Het verga) zal spreken. Toch slaat Gods klok alle minuten, terwijl de onze nauwelijks de hele uren aangeeft.

Wij geloven dan ook met beslistheid dat, indien onze geliefde vaders en broeders in ons tegenwoordige heldere licht geleefd hadden, zij de Paus, Mohammed, schriftgeleerden, artiesten en drogredenaars met meer gestrengheid behandeld zouden hebben, en hun hulpvaardig gemoed meer met de daad zouden hebben bewezen, dan slechts te zuchten en te verlangen naar de voleindiging.

Toen nu deze acht broeders alles dienovereenkomstig geregeld en zodanig beschikt hadden, dat er nu geen bijzondere arbeid meer nodig was, en ook ieder volkomen de verborgen en openbare filosofie kon onderrichten, wilden zij ook niet langer bijeenblijven, maar (zoals in de aanvang was overeengekomen) verspreiden zij zich over alle landen, opdat niet alleen hun axiomata in het geheim door de geleerden dieper onderzocht zou worden, maar ook, indien zij zelf, in een of ander land, enige dwaling waarnamen, zij elkaar daarvan in kennis konden stellen.

Hun overeenkomst luidde als volgt:

1. Ten eerste: Niemand van hen zou een ander beroep uitoefenen dan zieken genezen, en wel kosteloos.
2. Ten tweede: Niemand van hen zou vanwege de broederschap genoodzaakt zijn een bepaald gewaad te dragen, maar zou zich naar de gewoonten van het land voegen.
3. Ten derde: Ieder jaar, op de dag C. zou iedere broeder bij Sanctus Spiritus verschijnen, of de oorzaak van zijn wegblijven melden.
4. Ten vierde: Iedere broeder zou naar een waardig persoon uitzien, die hem na zijn dood zou kunnen opvolgen.
5. Ten vijfde: Het woord R.C zou hun zegel, hun parool en hun inwezen zijn.
6. Ten zesde: De broederschap zou honderd jaar geheim blijven.

Op deze zes artikelen verbonden zij zich jegens elkaar. De vijf broeders vertrokken en slechts de broeders B. en D. bleven een jaar lang bij vader C. Toen ook deze vertrokken, bleven zijn neef I.O. bij hem, zodat hij gedurende zijn levensdagen steeds twee van zijn broeders bij zich had.

[KLIC HIER VOOR DE BRON: De Roep der Rozenkruisers Broederschap](#)

[KLIC HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIC HIER VOOR VIDEO](#)

4. Het werk van de klassieke rozenkruisers

Ofschoon de kerk nog niet gezuiverd was, weten wij wat de eerste broeders van het Rozenkruis van haar dachten en waarop zij met verlangen wachten. Ieder jaar kwamen zij in vreugde samen en gaven een uitvoerig verslag van hetgeen zij verricht hadden. Het moet waarlijk verblijdend geweest zijn, naar waarheid en zonder verdichting, te horen verhalen welke wonderen God hier en daar in de wereld uitgestrooid heeft.

Men kan ook met zekerheid aannemen dat mannen als zij, die door God en heel het hemelse werken tezamen gebracht zijn, en met de wijste mannen, die gedurende vele eeuwen geleefd hebben, uitgekozen waren, in de hoogste eenheid, de grootste geheimhouding en het schoonste daadleven jegens elkander en jegens anderen leefden. In zulk een loffelijke levenswandel verliep hun leven, en ofschoon hun lichamen van alle ziekten en smarten bevrijd waren, konden toch hun zielen bepaalde punten van de oplosbaarheid niet overschrijden.

De eerste uit deze broederschap die stierf (en wel in Engeland), was I.O., zoals broeder C. hun lang tevoren voorspeld had. Hij was zeer bedreven in de Kabbalah en bijzonder geleerd, zoals zijn boek, H. geheten, dit bewijst. In Engeland weet men ook veel over hem te vertellen, voornamelijk omdat hij een jonge graaf van Norfolk van melaatsheid genezen heeft. Zij hadden besloten dat hun graven zoveel mogelijk geheim zouden blijven, en zelfs vandaag de dag is ons van enkelen van hun niet bekend waar zij gebleven zijn.

Toch is ieders plaats door een geschikte opvolger ingenomen. Maar dit willen wij hierbij, God ter ere, openlijk bekend maken, dat, wat wij overigens uit het boek M. aan geheimenissen mogen ervaren hebben (ofschoon wij het beeld en de tegenkracht van de gehele wereld voor ogen hebben), ons toch onze tegenslagen en onze stervensstonde niet bekend zijn, daar de Almachtige God zich deze voorbehouden heeft, en ons bij voortduring bereid wil vinden.

Hierover echter uitvoeriger in onze Confessio, waarin wij ook zevenendertig redenen vermelden, waarom wij thans onze broederschap bekendmaken en zulke verheven mysteriën vrijwillig, zonder drang, en zonder enige beloning aanbieden; en ook meer goud beloven dan de koning van Spanje uit beide Indiën bijeenbrengt. Want Europa gaat zwanger en zal een sterk kind baren, dat een groot peetgeschenk nodig zal hebben.

Na de dood van O. rustte broeder C. niet, maar riep, zodra hij kon, de overigen tezamen, en het wil ons als zeker voorkomen, dat toen wel eerst zijn graf gemaakt werd. Wij, de jongeren, wisten tot dat moment helemaal niet wanneer onze geliefde vader R.C. gestorven was, en beschikten slechts over de namen van de stichters en al hun opvolgers tot ons toe.

Wij wisten ons echter nog een geheim te herinneren, dat A., de opvolger van D. (die als laatste uit de andere reeksen van opvolgers, gelijk met velen van ons geleefd had), in vertrouwelijke gesprekken over de honderdtwintig jaren, ons, die tot de derde reeks van opvolgers behoorden, had toevertrouwd.

Overigens moeten wij bekennen, dat na A.'s dood geen van ons ook maar iets van R.C. en zijn eerste medebroeders heeft geweten, behalve datgene, wat in onze filosofische bibliotheek van hen voorhanden was; daarvan werden door ons de axiomata als het voornaamste beschouwd, de rotæ mundi als het kunstzinnigste en Proteus als het nuttigste.

Wij weten ook niet zeker of diegenen, die tot de tweede reeks opvolgers behoorden, dezelfde wijsheid als die van de eerste bezaten, en tot alles toegelaten waren. De goedgunstige lezer zij echter nogmaals eraan herinnerd, dat, dat wat wij nu over het graf van broeder C. niet slechts ervaren hebben, maar wat wij hiermee ook openlijk bekendmaken, ook door God voorzien, toegestaan en verordineerd werd.

Wij, die Zijn gebod met zoveel trouw nakomen, zullen, zo men in bescheidenheid en christelijke gezindheid weer tot ons komt, niet aarzelen onze doop- en familienamen, onze samenkomsten, en alles wat maar van ons verlangd mocht worden, in druk bekend te maken. Aldus is het ware, oorspronkelijke verslag van de ontdekking van de zeer-verlichte man Gods, broeder C.R.C., als volgt:

Nadat A. in Gallia Narbonensis (het gallische Narbonne) overleden was, kwam in zijn plaats onze geliefde broeder N.N. Deze vertelde ons, toen hij zich bij ons had gevoegd, en de plechtige eed van trouw en van geheimhouding had afgelegd, in vertrouwen, dat A. hem verzekerd had, dat deze broederschap weldra niet zo in het verborgene zou blijven, maar het gemeenschappelijke vaderland van het volk van Europa tot een hulp, tot een noodzaak en tot een roem zou zijn, en waarover hij zich in zijn status niet in het minst zou behoeven te schamen.

Het volgende jaar, toen hij zijn leerlingschap reeds had volbracht, en met een hem geboden gelegenheid, met een aanzienlijk reisgeld of zak-van-fortuin, op reis wilde gaan, besloot hij, als een goed architect iets aan het gebouw te veranderen, en het doelmatiger in te richten. Tijdens deze vernieuwingsarbeid vond hij de gedenktafel, die uit brons was gegoten, en de namen bevatte van allen die tot de broederschap behoorden, alsmede enkele andere dingen.

Deze gedenktafel wilde hij in een ander, geschikter gewelf overbrengen, want waar en wanneer broeder C. gestorven was, en in welk land hij wellicht begraven was, werd door de ouden verzwegen, en was ons dus onbekend. In deze gedenktafel stak een grote spijker wat sterker naar buiten, zo, dat toen deze er met kracht uitgetrokken werd, en een tamelijk grote steen van de dunne muur werd meegenomen, de deur onverwacht blootgelegd werd; waarom wij met vreugde en verlangen het overige van de muur wegbraken en de deur reinigden, waarop helemaal bovenaan met grote letters geschreven stond:

NA HONDERDTWINTIG JAAR ZAL IK OPENGAAN

met daaronder het oude jaartal.

Wij dankten God voor deze vondst en lieten die avond, daar wij eerst onze rota wilden inzien, alles rusten. Nogmaals en ten derde male, verwijzen wij naar de Confessio, daar hetgeen wij hier openbaren, geschiedt ter wille van hen, die het waardig zijn; maar de onwaardigen zal het, zo God wil, weinig baten. Want evenals onze deur zich na zovele jaren op wonderbaarlijke wijze geopend heeft, zal, zodra de muren verdwenen zijn, ook voor Europa een deur opengaan die reeds begint te verschijnen en door niet weinigen met verlangen verwacht wordt.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: De Roep der Rozenkruisers Broederschap](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

5. De ontdekking van het graf van Christiaan Rozenkruis

Des morgens openden wij de deur, waarachter zich een gewelf bevond met zeven zijden en zeven hoeken, en waarvan elke zijde vijf voet breed en acht voet hoog was. Ofschoon dit gewelf nooit door de zon beschenen werd, was het toch helder verlicht door een andere zon, welke dit vermogen van de zon geleerd had, en dat zich bovenaan, in het midden van de zoldering bevond. In het midden stond, in plaats van een grafteen, een rond altaar, met een bronzen plaat, waarop het opschrift:

A.C.R.C. DEZE SAMENVATTING VAN HET HEELAL HEB IK,
BIJ MIJN LEVEN, MIJ TOT EEN GRAF GEMAAKT

Rondom de eerste cirkel stond:

JESUS MIHI OMNIA
(Jezus is mij alles)

In het midden bevonden zich vier figuren, die omsloten waren door cirkels, waaromheen geschreven stond:

1. ER IS VOLSTREKT GEEN LEDIGE RUIMTE
2. HET JUK DER WET
3. DE VRIJHEID VAN HET EVANGELIE
4. DE HEERLIJKHEID VAN GOD IS ONAANTASTBAAR

Dit alles is klaar en duidelijk, alsook de betekenis van de zevende zijde en de twee zich-zevenvoudig-openbarende driehoeken. Zo knielden wij allen tezamen neder, en dankten de Alleen-Wijze, Alleen-Machtige en Alleen-Eeuwige God, die ons meer geleerd heeft dan alle menselijke vernuft zou kunnen bedenken; geloofd zij Zijn Heilige Naam.

Dit gewelf verdeelden wij in drie delen:

- het bovenste deel of de hemel;
- de wand of de zijden;
- en de bodem of het grondvlak.

Van de hemel zult u ditmaal van ons niet meer vernemen, dan dat deze, naar de zeven zijden in het lichtende midden in de driehoeken was verdeeld. Wat echter daarbinnen was, zult gij, die het heil verwacht, zo God wil, veel eerder met eigen ogen aanschouwen. Iedere zijde is in tien vierkante ruimten onderverdeeld, ieder met zijn eigen figuren en opschriften, welke aan ons boek, beknopt, zo zorgvuldig en getrouw mogelijk weergegeven, zijn toegevoegd.

De bodem is eveneens in de driehoek verdeeld, maar omdat daarin de kracht en de macht van de lagere heerser beschreven zijn, kan men deze niet aan misbruik, dat de onbescheiden en goddeloze wereld ervan zou maken, blootstellen. Wie echter met de hemelse sprake in harmonie is, treedt de oude boze slang zonder vrees en schade op de kop, iets waartoe onze tijd zich zeer goed leent.

Elk der zijden had een deur, die toegang gaf tot een kast, waarin verschillende dingen lagen, in het bijzonder al onze boeken, die wij echter reeds bezaten, alsmede het Vocabularium van Theophrastus Paracelsus von Hohenheim, benevens die werken

waaruit wij dagelijks in oprechtheid aan anderen mededelen. Hierin vonden wij ook zijn reisgids en levensbeschrijving, waaraan de meeste van de mededelingen zijn ontleend.

In een andere kast waren spiegels van velerlei eigenschappen, terwijl zich op andere plaatsen klokjes, brandende lampen, en ook enige wonderbaar kunstzinnige gezangen bevonden. In het algemeen was alles erop gericht, dat, ook indien na vele honderden jaren de gehele orde of broederschap te gronde zou gaan, zij door middel van dit ene gewelf wederom hersteld zou kunnen worden.

Nog hadden wij het dode lichaam van onze zo zorgzame en wijze vader niet gezien. Daarom verplaatsten wij het altaar; toen wij een zware bronzen plaat oplichtten, waaronder zich een fraai en edel lichaam bevond: ongeschonden, en zonder enig ontbindingsverschijnsel, zoals het hier, zo nauwkeurig mogelijk uitgebeeld, in al zijn schoonheid en met alle vermogens te zien was.

In de hand hield het een boek, met gouden letters op perkament geschreven, T. genaamd, dat nu, na de Bijbel, onze grootste schat is, en dat vanzelfsprekend niet lichtvaardig aan het oordeel der wereld mag worden onderworpen. Aan het einde van dit boek staat de volgende lofrede:

EEN ZAADKORREL, GEZAAID IN HET HART VAN JEZUS

Christiaan Rozenkruis was geboortig uit een edel en zeer gezien Duits Rozenkruisersgezin, een man van zijn eeuw, geroepen tot goddelijke openbaringen, toegerust met een uiterst gevoelige verbeeldingskracht, en onvermoeibare daadkracht, en toegelaten tot hemelse en menselijke geheimenissen.

Zijn meer dan koninklijke of keizerlijke schat, die hij op zijn reizen in Arabië en Afrika bijeengebracht had, doch waarvoor zijn tijd nog niet rijp was, en die door het nageslacht weer opgegraven zal moeten worden, gaf hij in bewaring, en maakte zijn trouwste en beste vrienden tot erfgenamen van zijn kennis, alsook van zijn naam.

Nadat hij een kleine wereld had gevormd, waarvan de rotaties in harmonie waren met die van gindse grote wereld, en tenslotte deze kleine wereld tot een samenvatting der voorbijgegane, tegenwoordige en toekomstige dingen had gemaakt, en meer als gevolg van zijn 100 jaren dan van enige ziekte (die hij zelf nooit aan zijn lichaam had leren kennen, en die hij nimmer had gedoogd anderen te verontrusten), veeleer daartoe door de Geest Gods geroepen, zijn verlichte ziel (onder de omhelzingen en laatste kussen der broeders) aan God, zijn Schepper, had teruggegeven, is hij, C.R.C.,

onze hoogvereerde vader,
onze meest liefdevolle broeder,
onze trouwste voorganger,
onze rechtschapenste vriend,

hier, door de zijnen, voor 120 jaren verborgen. Daaronder hadden hun namen geschreven:

1. Vader A., broeder R.C., door uitverkiezing hoofd der broederschap;
2. Broeder G.V.M.P.G.;
3. Broeder R.C., de jongere, erfgenaam van de Heilige Geest;
4. Broeder F.B.M.P.A., schilder en bouwmeester;
5. Broeder G.G.M.P.I., kabbalist;

en van de tweede cirkel:

1. Broeder P.A., opvolger van broeder I.O., mathematicus;
2. Broeder A., opvolger van broeder P.D.;
3. Broeder R., opvolger van de met Christus overwinnende vader C.R.C.

Aan het slot staat:

Uit God worden wij geboren;
In Jezus sterven wij;
Door de Heilige Geest worden wij wedergeboren.

Te dien tijde waren dus broeder I.O en broeder D. reeds overleden: waar is nu hun graf te vinden? Wij twijfelen er echter in het geheel niet aan of wijlen onze broeder senior is op een bijzondere wijze ter aarde besteld, of misschien ook is dit geheim gehouden.

Wij hopen ook dat dit ons voorbeeld anderen zal aansporen met meer vlijt hun namen, die wij daartoe hebben bekendgemaakt, na te speuren, en de plaatsen waar zij begraven liggen, te vinden. Want het merendeel van hen is wegens hun kennis der geneeskunde nog onder de zeer oude lieden bekend en beroemd geworden. Aldus zal onze Gaza wellicht vermeerderd worden of tenminste beter toegelicht worden.

Wat minutus mundus (kleine wereld, microkosmos) aangaat, deze vonden wij in een klein altaar bewaard; hij was fraaiër dan zelfs een ter zake kundig mens zich kan voorstellen. Wij zullen deze echter niet afbeelden, totdat men op deze onze oprechte Fama (Roep) in vertrouwen geantwoord heeft.

Zo hebben wij de plaat weer over het graf gelegd, het altaar erop geplaatst, de deur opnieuw gesloten en met ons aller zegel verzegeld. Voorts hebben wij, op aanwijzing en op last van onze Rotae, enkele boeken, waaronder het boek M. (dat door de liefdevolle M.P. , die vele andere huiselijke plichten daarvoor verzaakt had, gedicht werd), bekendgemaakt.

En tenslotte zijn wij, naar onze gewoonte, wederom uiteengegaan, en lieten de natuurlijke erfgenamen in het bezit van onze kleinodiën; en wachten thans op het antwoord en het oordeel of veroordeel, dat wij van geleerden en ongeleerden hierop zullen ontvangen.

[KLIK HIER VOOR DE BRON: De Roep der Rozenkruisers Broederschap](#)

[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

6. De uitnodiging van de klassieke Rozenkruisers

Ofschoon wij nu wel weten, dat de tijd nog lang niet is gekomen, waarin, naar ons verlangen of volgens verwachtingen van anderen, in volle omvang een Algemene Reformatie, zowel van het goddelijke als van het menselijke, zal plaatsvinden, is toch wel duidelijk dat, alvorens de zon opgaat, zij een helder of duister licht aan de hemel brengt.

Intussen zullen enkele weinigen, die zich bekend zullen maken, samenkomen om onze broederschap te vergroten, en aldus met het aantal en aanzien van de gewenste en door vader C. voorgeschreven filosofische canons (richtsnoeren) een gelukkig begin maken. Zij zullen met ons in deemoed en liefde genieten van onze schatten (waaraan het ons nimmermeer zal kunnen ontbreken), de lasten van deze wereld verzachten, en voorzeker niet als blinden in Gods wonderbaarlijke werken rondgaan.

Opdat echter ook iedere christen zal weten van welk geloof en welke godsdienst wij zijn, zo belijden wij Jezus Christus te kennen, zoals hij deze laatste tijden, in het bijzonder in Europa, helder en klaar uitgedragen wordt, en nog heden ten dage (behalve door alle dweepers, ketters en valse profeten) in zekere met name bekende landen ontvangen, verworven en verkondigd wordt.

Wij gebruiken ook twee sacramenten, zoals die, met alle riten en ceremoniën van de eerste hernieuwde kerk, zijn ingesteld. In politiek opzicht erkennen wij het Roomse Rijk, maar Quarta Monarchia (het vierde koninkrijk) als ons hoofd en dat der christenen. Ofschoon wij nu genoegzaam weten, welke veranderingen te wachten staan, en deze van ganser harte aan andere van-God-geleerden willen meedelen, is dit onze zekerheid, welke wij in handen hebben, dat ons geen mens, wie ook, zonder de enige God vogelvrij kan maken en aan de onwaardigen overleveren.

Wij zullen echter de goede zaak in het verborgene hulp verlenen, zoals ons God het zal toestaan of beletten zal, want onze God is niet blind, zoals de Fortuna der heidenen, maar het sieraad van Zijn kerk en de eer van Zijn tempel.

Onze wijsbegeerte is niets nieuws, doch zoals Adam haar na zijn val ontvangen heeft, en Mozes en Salomo haar in praktijk hebben gebracht. Zo behoort zij ook niet in twijfel te worden getrokken, of andere inzichten te weerleggen; maar daar de waarheid enig, bondig, en immer aan zichzelf gelijk is (in het bijzonder volkomen met Jezus en al zijn leden overeenstemt, zoals hij des Vaders evenbeeld en dus Zijn gelijkenis is), mag men niet zeggen:

‘Dit is waar voor de wijsbegeerte, maar onwaar voor de godgeleerdheid’; want wat Plato, Aristoteles, Pythagoras en anderen als juist hebben erkend, en Henoch, Abraham, Mozes en Salomo hebben vastgesteld, vooral waar het overeenkomt met het grote wonderboek, de Bijbel, komt op hetzelfde neer: het vormt een sfeer of bol, waarvan alle delen even ver van het middelpunt verwijderd zijn, zoals hierover in christelijke verhandelingen verder en uitvoeriger gesproken zal worden.

Wat nu vooral in onze tijd het goddeloze en vervloekte goudmaken betreft, dit heeft zozeer de overhand gekregen, dat vooral vele verlopen bezetenen, die rijp zijn voor de galg, grote schelmerijen hiermee bedrijven, en het aanleiding geeft de nieuwsgierigheid en lichtgelovigheid van velen te misbruiken.

Ook bescheiden mensen houden het ervoor, dat de omzetting van metalen het toppunt en de bekroning der wijsbegeerte zou zijn, en dat diegene Gode bijzonder aangenaam zou zijn, die slechts grote goudmassa's en goudklompen zou kunnen maken; terwijl zij ook met onbedachtzaam bidden en hart-ontroerend zuur-kijken de Alwetende God, die de harten kent, hopen te overreden.

Zo betuigen wij hiermee openlijk dat dit verkeerd is, en dat het met de ware wijsgeren zo gesteld is, dat voor hen goudmaken een kleinigheid en slechts bijzaak is; in vergelijking daarmee hebben zij nog wel enige duizenden betere zaken! Wij zeggen met onze geliefde vader C.R.C.: 'Weg met alle goud, indien het niet het grenzeloze Goud is!'

Want voor wie zich de gehele natuur ontsluit, die verheugt zich er niet over dat hij 'zon' kan maken, of, gelijk Christus zegt, 'dat de duivelen hem gehoorzamen', maar is verheugd dat hij de hemelen ziet opengaan, en de engelen Gods ziet opklimmen en afdalen, en zijn naam in het Boek des Levens is geschreven.

Ook verklaren wij, dat onder de naam 'alchemie' boeken en platen uitkomen, die een belediging zijn voor de glorie van God; wij zullen deze dan ook te zijner tijd noemen en aan de reinen van hart een overzicht ervan verstrekken. Alle geleerden verzoeken wij op dergelijke boeken zorgvuldig acht te slaan, want de vijand laat nimmer af zijn onkruid te zaaien, totdat één, sterker dan hij, het verhindert.

En nu verzoeken, naar de bedoeling van vader C.R.C., wij, zijn broeders, ten tweede maal alle geleerden in Europa, zo zij deze onze Fama (die wij in vijf talen uitbrengen), alsook de Latijnse Confessio zullen lezen, met een bedachtzaam gemoed dit ons aanbod te overwegen, hun kunsten zo nauwkeurig en zorgvuldig mogelijk te onderzoeken, de tegenwoordige tijd met alle ijver te beschouwen, en daarna hun bedenkingen, hetzij volgens een gemeenschappelijk besluit of ieder-voor-zich, ons schriftelijk, gedrukt, bekend te maken.

Want ofschoon noch wij, noch onze gemeenschap, de tijd daarvoor zal vaststellen, zal ons toch met zekerheid het oordeel van een ieder (in welke taal ook) bereiken. Ook zal een ieder die zijn naam opgeeft, er zeker van kunnen zijn met één onzer, hetzij mondeling, of, als hij daartegen bezwaar heeft, schriftelijk, in contact te komen. Dit echter zeggen wij met nadruk dat, wie in ernst en van harte mét ons zal gaan, daarvan naar goed, lichaam en ziel de vruchten zal genieten.

Maar wie valshartig is of slechts op geld gericht, zal ons in geen geval schade kunnen berokkenen, maar zich in het grootste en diepste ongeluk storten. Ook zal ons Gebouw, ofschoon honderdduizenden mensen het van nabij hebben gezien, in eeuwigheid voor de goddeloze wereld onaantastbaar, onvernietigbaar, onzichtbaar en volkomen verborgen blijven.

ONDER DE SCHADUW UWER VLEUGELN, O JEHOVA!

[KLIK HIER VOOR DE BRON: De Roep der Rozenkruisers Broederschap](#)

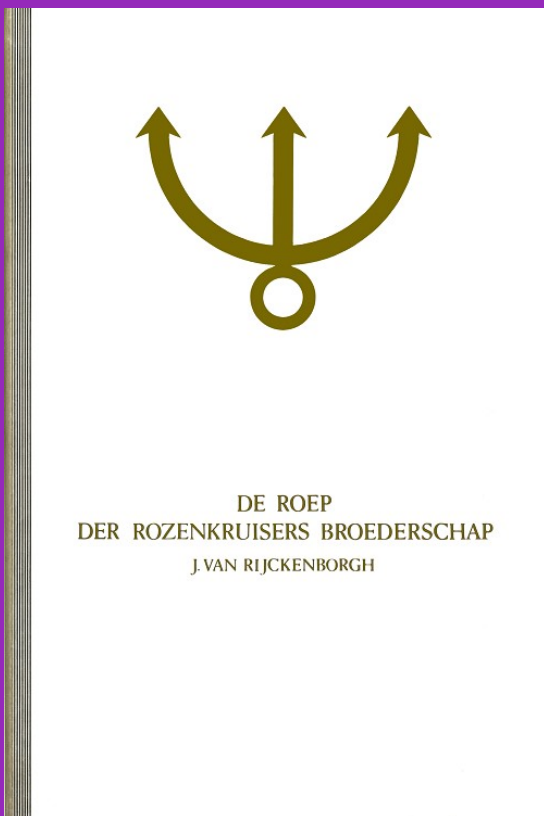
[KLIK HIER VOOR AUDIO](#)

[KLIK HIER VOOR VIDEO](#)

Boek: De Roep der Rozenkruisers Broederschap

Tekst en uiterst verhelderend commentaar van J. van Rijckenborgh op het eerste manifest van de klassieke Rozenkruisers: de Fama Fraternitatis RC. In dit boek is aandacht voor onder andere;

- De onbekende helft van de wereld
- Het boek M
- De vurige driehoek
- De geheime taal uit het woordenboek van de Aquarius-revolutie
- De magische werkmethode van de broeders van het Rozenkruis
- De geheime hulp van de Rozenkruisers
- Het goudmaken door de eeuwen heen
- De ontmoeting met de oudere broeders van het Rozenkruis

Deze Fama is een magische krachtformule, met behulp waarvan de ontwikkeling van wereld en mensheid zich voltrekt.

[KLIK HIER OM DIT BOEK TE BESTELLEN](#)